

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.304/2015/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év január hó 8. napján és 2016. év április hó 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. év április hó 15. napján kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 5.B.223/2015/35. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 11 (tizenegy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. szeptember 3. napján kelt 5.B.223/2015/35. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk.160.§ (1) bekezdés) állapította meg.

Ezért őt 14 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani. A feltételes szabadságra vonatkozóan úgy rendelkezett, hogy a vádlott büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költségei viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő téves jogi minősítés miatt, a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.335/2015/3. számú átiratában a vádlotti és védői indítvány elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási törvény rendelkezéseinek betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárása során megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. A lényeges bizonyítékokat beszerezte, azokat teljes körűen értékelte, és indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett.

Az irányadónak tekintendő tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket is hiánytalanul sorolta fel és helyesen értékelte, amikor a vádlottal szemben a középértékre vonatkozó rendelkezéseket is figyelembe véve szabta ki a büntetését. A vádlott tekintetében ez a

büntetés a büntetési célok eléréséhez szükséges, ezért annak enyhítésére az ügyészség lehetőséget nem látott.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a fellebbezését írásban is megindokolta. Beadványában zárt tárgyalás elrendelését kérte, mivel álláspontja szerint az általa előadni kívántak tartalmára tekintettel ennek az elrendelése mindenképpen indokolt. Alapvető célja ugyanis annak eltitkolása a gyermekei előtt, hogy az anyjuk - aki jelen ügy sértettje - valójában milyen életmódot folytatott. Beadványában utalt arra, hogy a sértett hűtlensége miatt került sor az elválásukra, amely azonban közös megegyezésen alapult. Előadta beadványában azt is, hogy utólagos tudomása szerint a sértett az unokaöccsével is viszonyt folytatott. Mindezek ellenére a cselekmény miatti megbánását és a sértett iránt ma is érzett feltétel nélküli szeretetét hangsúlyozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott változatlanul fenntartotta, hogy egészségi állapotát az Egészségügyi Tudományos Tanácsnak kell megvizsgálnia, ezért e testület kirendelését kérte.

A vádlott védője az elsőfokú ítéleti tényállás megváltoztatása és a vádlottal szemben enyhébb büntetés kiszabása végett tartotta fenn a fellebbezését. Perbeszédében hivatkozott arra, hogy a vádlott 30 éven keresztül együtt élt és gondoskodott a sértettel a közösen nevelt, beteg gyerekükről és ez a szoros kapcsolat a különválásukat követően sem szakadt meg.

Utalt arra is, hogy a vádlott és a sértett között fennálló szoros kapcsolatra utal az is, hogy közösen vettek fel bankhitelt és azt szabályosan fizették is. Nem vitatta, hogy a vádlott és a sértett között voltak viták, veszekedések, azonban ennek ellenére jól működőnek lehet jellemezni a fennálló kapcsolatukat.

A védő hivatkozott arra is, hogy 2013. év nyara és a cselekmény elkövetésének időpontja között a vádlott is több alkalommal tett feljelentést különböző személyek ellen, mert álláspontja szerint szabályosan szétverték, szétzilálták a családját. Hangsúlyozta, hogy hiába fordult orvoshoz a sértett és a beteg gyermek, ők valójában orvosi segítséget nem kaptak.

Hangsúlyozta, hogy a korábbi vitái a sértettel soha nem fajultak ilyen jellegű tettelegességgé, amire mindenképpen a vádlott hirtelen kialakult indulati állapota adhat csak magyarázatot.

Utalt a védő arra, hogy a tanú tanúvallomását nem lehet hitelesnek elfogadni, annál is inkább, mert a tanúnak van olyan kijelentése, mely szerint mindkét személy, tehát a vádlott és a sértett kezében is volt valamilyen eszköz, a dulakodás kölcsönös volt és a sértett is alkalmazott erőszakot a vádlottal szemben.

Kiemelte azt is, hogy a vádlott lényegében önként, saját elhatározásából tért vissza a helyszínre, így lényegében feladta magát a hatóságoknak.

Álláspontja szerint az tény, hogy a vádlott nem volt ura a helyzetnek a súlyosan és hirtelen kialakult indulati állapota miatt, ezt azonban méltányolható ok váltott ki, ezért álláspontja szerint a privilegiált eset szerinti minősítés a helytálló.

A kiszabott büntetésre vonatkozóan kifejtette, hogy az rendkívül súlyos, hiszen a vádlott mindeddig kifogástalan életet élt, igyekezett minden vonatkozásban az együttélési normáknak és a szabályoknak eleget tenni, apai kötelezettségeit is maradéktalanul ellátta, továbbá jelen ügyben lényegében feltáró, beismerő vallomást tett.

Mindezeket az elsőfokú bíróság nem értékelte a büntetés kiszabásakor, ezért a kiszabott büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt a védő.

A vádlott felszólalásában a legutolsó két beadványában írtakra utalt, előadva, hogy az abban foglaltakat minden tekintetben fenntartja. Felvetette, hogy a fiát szabályosan elszakították tőle, semmiféle kapcsolata vele nincs, azt sem tudja, hogy hol tartózkodik, ami álláspontja szerint elfogadhatatlan.

Az utolsó szó jogán ugyancsak a beteg gyermekére és arra hivatkozott, hogy róla semmit nem tud.

A vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat a bizonyítási eljárás során betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmény szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

Eljárása törvényes volt akkor is, amikor a kamerafelvételeket vetítéssel tárgyalás anyagává tette és bizonyítékként értékelte.

A Be. 296. § (1) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően tette a tanú1 vallomását felolvasással tárgyalás anyagává.

Ugyanakkor az Igazságügyi Tudományos Tanács írásbeli szakvéleményének beszerzésére irányuló vádlotti bizonyítási indítványt törvényesen utasította el, és a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontjában írtaknak megfelelően az indítvány elutasításának indokát az elsőfokú ítélet 12. oldal utolsó, illetve 13. oldal első és második bekezdésében részletesen megindokolta, mely indokokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Helyt adott ezzel szemben annak a védői és ügyészi indítványnak, amely a vádlott belgyógyászati szakértői vizsgálatára irányult, és melynek célja annak megállapítása volt, hogy a vádlott fennálló betegségei a börtöntűrő képességét befolyásolják-e vagy nem.

A másodfokú bírósághoz eljuttatott írásbeli vádlotti beadványra reagálva kiemeli az ítéltábla, hogy a zárt tárgyalás elrendelésének a Be. 237. § (3) bekezdésében felsoroltak szerinti okai jelen esetben nem állnak fenn, így az erre irányuló vádlotti indítványt a másodfokú bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, melynek a pontosítása a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kizárólag annyiban szükséges, hogy a cselekmény elkövetéséhez használt kés pengéjének szélessége legalább 13 mm volt.

Az ezzel pontosított tényállás már minden tekintetben helytálló, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése vonatkozásában megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi feltárt bizonyítékot értékelt és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat és milyen körben fogadott el, illetve melyeket és milyen okból vetett el.

Irathűen elemezte a vádlott ténybeli beismerő vallomását alátámasztó a tanú1 és tanú3 tanúk nyilatkozatait, a vádlott általi bántalmazást pontosan rögzítő kamerafelvételeket, a helyszíni szemle

jegyzőkönyvi adatait, annak mellékleteit, továbbá az objektív ténymegállapításokat tartalmazó igazságügyi orvosszakértői véleményt.

A fenti bizonyítékok egybevetésével logikusan cáfolta meg az elsőfokú bíróság azt a vádlotti védekezést, hogy a vádlott a szúrásait a sértett combjára igyekezett irányítani, továbbá azt, hogy a kialakult dulakodás a sértett és ő közte kölcsönös volt, illetve azt az állítását, hogy a sértett a heréjét is megrúgta.

Ugyancsak meggyőző érveléssel vetette el azt a vádlotti vallomást, amely szerint a sértett lökésétől ő hanyatt esett és ekkor rántotta magával a földre a sértettet.

A tárgyaláson felolvasott tanúvallomások alapján (tanú4, tanú5, tanú6, tanú7, az 1. számú és a 2. számú tanú, valamint a tanú2 vallomásai, melyek ügyészi indítványra a Be. 296. § (2) bekezdés a) pontja alapján lettek felolvasva) a másodfokú bíróság is egyetértett azzal az elsőbírői érveléssel, hogy a sértett és a fia közötti vérfertőző viszonyra történő vádlotti hivatkozás minden konkrét bizonyítékot nélkülöz, kizárólag a vádlotti védekezés elfogadását, ezáltal pedig enyhébb minősítés megállapítását célozza.

Az ügy érdemi megítélése szempontjából a vádlott beadványaiban írtaknak - melyek a sértett szerelmi kapcsolataira vonatkoztak - semmilyen jelentősége nincs, mint ahogyan annak sincs, hogy a kettőjük válása látszólagos volt-e vagy sem.

Az elsőfokú ítéletben felsorakoztatott bizonyítékok helyes mérlegelése alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta a tényállásban írtak szerint a vádlott terhére rótt cselekmény elkövetését.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény jogi minősítése is.

A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatában foglaltak alapján az alanyi és tárgyi tényezők pontos elemzésével határozta el az elsőfokú bíróság a vádlott által elkövetett emberölést a halált okozó testi sértés büntetettől.

Az elsőfokú ítélet 10. oldal 5. bekezdésében foglaltak szerint az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette megállapítására sem kerülhetett sor, mivel nem merült fel olyan méltányolható ok - vérfertőző viszony -, amely éplélektani alapon létrejött indulatot eredményezett volna a vádlottnál a cselekményt megelőzően.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a cselekményét egyenes ölési szándékkal követte el.

Az általa alkalmazott nagy erő, a támadott és egyben sértett testtájék, a szúrások többszöri ismétlése, az élet kioltására alkalmazott eszköz, a korábban elhangzott és ölésre irányuló fenyegetések, valamint a vádlott személyiségjegyei alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a vádlott cselekménye a sértett életének kioltására irányult.

A büntetés kiszabása körében értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket az ítélőtábla a Legfelsőbb Bíróság 56/2007. Bk. véleményében foglaltak alapján az alábbiak szerint pontosította:

A súlyosító körülmények köréből mellőzte az egyenes szándékra történő utalást a Bk. vélemény II/10. pontjában írtaknak megfelelően. Megállapítható ugyanis, hogy az eshetőleges szándék az enyhít, ugyanakkor az egyenes szándékkal elkövetett cselekmény esetében az egyenes szándék súlyosító körülményként nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott elsőprő erejű magatartás folyam helyett a másodfokú bíróság a BK vélemény III/2. pontja alapján a garázda jellegű elkövetést vette figyelembe súlyosító körülményként, hiszen a cselekmény elkövetésére nyílt utcán, reggel, egy élelmiszerbolt mellett került sor.

A vádlott által használt kés nem a méreténél fogva tekinthető különösen veszélyes eszköznek, hanem azért, mert adott módon használva, nagy biztonsággal, az elhárításra esélyt sem hagyva alkalmas volt a halálos eredmény előidézésére (BK vélemény III/2. pontja).

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a másodfokú bíróság nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a vádlott büntetlen előéletét. Kétségtelen, hogy a cselekmény tárgyi súlya jelentős, azonban az 56/2007 BK vélemény II/1. pontjában kifejtettek szerint ez a körülmény nem csökkenti a mindaddig a törvénnyel összeütközésbe nem került, és lényegében mindvégig rendezett életkörülmények között élő, illetve ilyen körülmények megteremtésére törekvő vádlott tekintetében a büntetlen előélet jelentőségét, hiszen esetében a személyiségét is figyelembe véve a bűnre indító motívumok túlsúlya nem állapítható meg. E körben a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú ítélet 11. oldal 7. bekezdés 2., 3., és 4. sorában kifejtettekkel.

Hasonlóképpen nagyobb súllyal kell értékelni a ténybeli beismerést, amely bár a bűnösségre nem terjedt ki, azonban feltáró jellegűnek minősíthető.

Figyelembe kell venni a vádlott javára azt is, hogy cselekményét az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában maga is mélységesen elítélte, hangoztatva, hogy mindig szerette a feleségét és a gyermekét, akiről szeretne a lehetőségek szerint gondoskodni.

Végezetül a másodfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte a vádlott jelentősen megromlott egészségi állapotát is, amely akkor is jelentősebb súlyú enyhítő körülmény, ha a betegségei börtön körülmények között is kezelhetők.

A bűnösségi körülményeket értékelve a másodfokú bíróság eltúlzottan súlyosnak ítélte az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést és az enyhítő körülmények számára és súlyára tekintettel lehetőséget látott a középértékre irányadó rendelkezések figyelembevételével az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés jelentősebb mértékű enyhítésére.

Megállapítható, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, valamint a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést az elsőfokú bíróság törvényesen határozta meg és ugyancsak törvényes a járulékos kérdések tekintetében hozott döntése is.

Törvényesen rendelkezett az elsőfokú ítélet meghozatala óta előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján.

Összességében a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. év április hó 15. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.223/2015/35. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.304/2015/16. számú ítélete folytán 2016. év április hó 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év április hó 15. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő